

Kiblemde Soluk Dizeler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Haziran 2018

Bir düş'ü sahiplenebilirsin
Kıymet bilmediğin hatıraların,
Göçen hazan yapraklarının
Endamının biteviye hıçkırığı
Zalim sunumunda cihan bildiğim
Gönülsüz yaşanmışlıklarım
Aşk, diye şiirin iksirini içtiğim.

Yâd edip dünü de, günü
Sersem bir cümleye serdim.
Sanrıların menkıbesine doldurdum hüznü
Dur durak bilmediğim mevsimsiz ölümlerin
Kiblesine yığdım işte
Aciz benliğin ufkuna yaraşır
O kelimeler sızım.

Belki zafiyetlerin tutsağıdır her kelime
Söz birliği ettiğim kaderin
İhlal ettiği yaprakları
Hani daha dün gibi
Göçüp giden çınarımın.
Ah, beyhude serzenişlerim!
Zaman, mekân özlemi
Konup da kanatlarına nefesimin
Zuhur eden hangi teselli ise
Temsil ettiğim bir ömür.

Zanlar da yakar
Zaman hepten yalar acılarını.
Bağnaz sarnıçlar
Firar eder
Perde perde yükselen hüznün buğusuna da
Şerh düşer
İçimdeki körpe sitekler:
Hem bağışlandığım

Hem bahşedilen bunca asil zerreyi
Top yekûn sildiğim
Kayıp makamında sözsüz yalanlar
Sıfat nazarında
Suskun lakaplar
Yine ant içtiğim
Sefil benliğin
Rüştünü ispatlamakla nakşeden
Dokusunda zifirin
Bağnazlığı
Aşkın yalnızlığı
Tetiklerken düşbaz kiblemi
Tutduğum değil
Tutmaktan men ettiğim asi kalem
Zarif bir tebessüm meyleder de
Züğürt tesellisi
Yazdığımı binaen bunca ölümlü şiiri
İki dudağım arasında kopan
Vaveylası adeta
Tutuşan içimdeki zemheri.

Zaafım da sen
Sefil kabrimin
İssızlığı da...
Bir dirhem de olsa
Keşke
Ererken son faslına
Bu yüreksiz coğrafyasında elemin
Kandığım doğasına her insanın.

Gönülde ne yalan ne talan ettiğim
Ömürlük bütçem:
Kazanıp da kaybettiğim
Ayan beyan.
Şimdi ettim yeminimi
Bozmadan da yüreğin istikametini
Ölümün peşinden sürükleniyorum
Kâfir atlasında şiir benzeri kelamın
Naaşına dokunup da usulca

Gidiyorum
Şehirler istila etmeden yüreği
Kiblemde soluk dizeler
Men etmeden
İçimden sızan son yaşam belirtisini.

Yeter ki nifak sokmasınlar
Hazan benzeri bir yaz'a nazire ederken
Belki maruzat bellediğim
Bunca imgeyi
Sunup sunup ölmeden
Yazdığım son menkıbe.